

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po postu za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 30. kimovca, 1892.

List 40.

O katoliški zavesti.

Slavnostni govor prevzvišenega gospoda knezoškofa ljubljanskega dr. **Jakoba Missia** v ljubljanski stoljni cerkvi o priliki I. slovenskega katoliškega shoda dne 31. avgusta 1892.

(Dalje.)

Taka je katoliška cerkev. Sedaj pa vprašam, je-li temu odgovarja naša zavest, zavest vseh tistih, ki se imenujejo katoličane? Poglejmo!

Med katoličani je dandanes prav dosti tacih, ki spoznavajo sicer to ali ono resnico katoliške vere, in ki tudi deržijo to ali ono zapoved katoliške cerkve; a papež in škofje so njim popolnoma tuja reč. Kaj naj verujejo, kaj naj izpolnjujejo, določajo sami po svoji vednosti in po svoji volji. Očividno je, da tako ravnanje ni katoliško, in da ni katoliške zavesti v njem. Ker jedna izmed verskih resnic in verskih zapovedi, katero mora vsakdo spoznavati in deržati, ki po resnici in pravici hoče biti katoličan, je tudi ta, da imajo učiti vsakratni škofje, oziroma, da se ima učiti od vsakratnih škofov, kaj naj se veruje, in kaj naj se izpolnjuje, da se doseže zveličanje. Beseda: „Učite vse narode“ — ta oblast ob jednem in ta dolžnost, od Kristusa naložena apostolom in njih naslednikom, velja, kakor ob prvih časih sv. cerkve, istotako še dandanes, in bode veljala, dokler bode imelo narodov, t. j. do konca sveta. Ni torej katoliškega verovanja, in ni katoliškega ravnanja, ki bi moglo biti neodvisno od vsakodobnih škofov in papeža, kot jedinih od Kristusa postavljenih posredovalcev v zadevi vere in verskega življenja. In čeprav bi kdo vse drugo veroval in vse drugo izpolnjeval, kakor velewa sveta cerkev, tajil pa to resnico in to zapoved, da mora namreč naša vera in versko naše življenje sloneti na škofih zjedinjenih s papežem, in od

njih dobivati svojo smer, bi vendar tako vedenje ne bilo katoliško in ne zveličavno za večno življenje.

Ne veliko boljšega spoznanja o tem, kaj je katoliško, kažejo tisti, ki mislijo, da smejo škofje zaukazovati le to, kar je že itak zapovedano v božjih zapovedih, prepovedovati le to, kar je že tam prepovedano ali že samo v sebi greh. Ne, škofje niso postavljeni samo za to, da jedino le ponavljajo, kar je bilo že nekdaj izrečeno: ne, da le kažejo kakor s perstom na že obstoječe. Ne proglašajo samo nekdanjih zapovedi, ampak dajejo tudi sami novih, kakor je, gledé na vedno spreminjajoče se razmere javnega in zasebnega življenja, spoznavajo primerne in potrebne, da ostane tudi v novih slučajih in v novih položajih mišljenje in ravnanje naše v soglasju z vero in njenimi zapovedmi. Novi časi, nove potrebe, nove nevarnosti. Zato pa tudi nove postave in nove zapovedi. Te zapovedi in vodila v verskem oziru dajejo nam vsakodobno višji naši pastirji, kot od Kristusa postavljeni čuvaji in zastopniki sv. vere. Treba jih torej ubogati kot namestnike Kristusove: ubogati tudi tedaj, kadar nam dajo nove postave: ubogati tudi, kadar ne gre za reč že samo v sebi grešno, ampak še-le od njih prepovedano. Ker dolžnost pokorščine ne veže samo takrat, ko je reč grešna in še verh tega prepovedana, ampak sploh, kakor hitro je djana pod postavo. Tudi takrat, ko se je dala prva zapoved na tej zemlji, se to ni godilo, kakor da bi bil strupen prepovedan sad in zato škodljiv človeškemu življenju. In bilo je greh, prelomiti to zapoved in jesti od istega sadu, jedino le zato, ker je bilo prepovedano. Tako torej prava in pristna katoliška zavest ne išče izgovorov nepokorščine, rekoč: saj to ni greh; ampak kakor hitro vé, da je ta ali ona

reč prepovedana, oziroma zapovedana, ji to zado-
stuje. Ker greh je storiti ali ne storiti to, kar je
prepovedano oziroma, zapovedano.

Pokorščina torej, to je prepotrebna in bistvena
vez v katoliški cerkvi: pokorščina v tem, kaj naj
se veruje, pokorščina tudi v tem, kako naj se
ravna. V tej čednosti odlikovati se mora vsak
katoličan. A jih je veliko, ki so ravno kar se
tiče ravnanja po želji sv. cerkve, jako boječi,
čeprav vsled tega, da je cerkev živeč med nami
Kristus, ravnanje in mišljenje po cerkvenem duhu
ni drugo, kakor ravnati in misliti po Kristusu
Bogu, torej največja modrost. A kakor rečeno, v
tem oziru je mnogo katoličanov dandanes jako
občutljivih in boječih, da bi se le ne zahtevalo
preveč od njih — prizor nekako jednak, kakor
če se otroci bojé, da bi oziraje se na očeta ali
mater jih le nikakor preveč ne spoštovali. Natanko,
natanko se zato preiskuje, niso li tu ali tam pre-
koračene meje cerkvenega delokroga. „To spada
v politiko: pri tem cerkev nima nič govoriti,“ se
kaj hitro sliši. In vendar tudi politika ni izvzeta
od cerkvene razsodbe. Kato to? Gotovo je Bogu,
ravno ker je Bog, vse podverženo: vse, vse, tudi
politika. In gotovo velja tudi o delovanju politike:
„Kaj koristi človeku, čeprav ves svet pridobi,
svojo dušo pa pogubi?“ (Mat. 16. 26.) A Kristus
je Bog: inkako naj ravnamo, da ne le ne pogubimo
ampak da rešimo svojo in svojega bližnjega dušo,
učí nas Kristus. Prav zato je Kristusu Bogu, in
učitelju vsega človeštva, podveržena tudi politika,
in se mora, ako noče kedaj postati pogubonosna,
vselej in v prvi versti ozirati na Kristusa. A
Kristus učí nas po svoji cerkvi, in po njej nam
kaže pravo in rešilno pot v večnost. Zato mora
politika, ako noče delati zoper Kristusa, in pri
svojem poganjanju za časne naše koristi ne spravi-
viti v nevarnost naše večnosti, ozirati se, kakor
na Kristusa, tako na cerkev, njegovo namestnico.

Najmanj pa se sme politika odtegovati cer-
kveni razsodbi, ko se ima določiti, kako naj se
ravna in kako naj se postopa, da se medsebojne
razmere med cerkvijo in državo ne shujšajo cerkvi
na škodo, da se ne kratijo cerkvene pravice, in
da se zboljša in pospešuje javne versko stanje.
Ali pa si li upa kdo trditi, da so poprejšnji sveti
Oče prestopili svoj delokrog, ko so, gledé na
cerkvene razmere na Italijanskem, razsodili in na-
povedali tamošnjim katoličanom: „Ne izvoljencev,
ne volilcev:“ ne eletti, ne elettori: t. j. naj se
nikakor ne vdeležujejo političnih volitev? Ali da
so sedanji papež prekoračili meje svojega področja,
ko so pred kratkim zaukazali katoličanom na
Francoskem, naj pustijo na strani, kar jih ločí,
in naj se vsi postavijo na jedna in ista tla, da
morejo potem toliko izdatneje, ker s skupnimi

močmi, braniti pravice sv. cerkve in pospeševati
verske koristi svoje domovine? Tudi politika torej
spada v cerkveni delokrog, kolikorkrat se posredno
ali neposredno tiče cerkvenih zadev, in nobeden
zaveden katoličan ne more tajiti, da o sebi in
svojih koristih ima prvo in zadnjo besedo —
cerkev, in le cerkev, in da mu ta beseda mora
biti sveta in vodilo za njegovo politično postopanje.

Bilo je torej popolnoma krivo, ko so n. pr.
gledé verske šole nekateri politiki rekli, da so
sicer tudi oni za njo, vendar pa ne za tako, ka-
koršno zahtevajo škofje. Bilo je krivo. Ker ka-
toliško-verske šole — in za katoličane druge ne
more, ne sme biti — katoliško-verske šole ni
mogoče imeti brez cerkve: katoliška cerkev pa
zopet ni mogoča brez škofov, katerih mesto je
od Jezusa Kristusa samega postavljeno, in je torej
bistveno, ne ločljivo od cerkve. Zato, kdor hoče
katoliško-versko šolo, mora ali hoteti tako, ka-
koršno hočejo škofje, ali pa je sploh noče.

Kakor je krivo tako ravnanje gledé šole,
tako je neko drugo, skoro bi rekel, smešno, če
ne žalostno. Ima namreč političnih listov, ki, vsaj
kader njim kaže, hočejo biti katoliški, vendar pa
se ničesar ne bojijo toliko, kakor očitanja, da so
jim merodajni škofje. „Oh, tega pa ne,“ zavpijejo
na vso moč, kakor bi šlo za največjo nesrečo;
in ne najdejo ne zadosti besed, kako zaterjevati,
da temu ni tako: ne zadosti dokazov, da so „sa-
mostalni.“ Če pa vendar le rečejo kako prijazno
tudi cerkvi in v soglasju s škofi — kar véasi
mora biti že zaradi lepšega — se zato malo da
ne še opravičujejo; in ne, da bi njim njihovi
nazori bili pravi, ker se vjemajo z višjimi pastirji;
ampak nasprotno: pravi poudarek in prava zna-
menitost rečem zastopanim od škofov pride še le
odtod, da tudi oni — samostalni — spoznajo in
sodijo, njim priterjevati! Zares, čudno tako kato-
ličanstvo, in prežalostno, ako se smatra za mogoče,
biti s Kristusom in ne ob jednom s Kristusovo
cerkvijo: s cerkvijo in ne s škofi, na katere,
kakor na svoje stebre, je zidana. Ne, nikakor ni
katoliško — mišljenje in ravnanje zoper
škofje, ali le tudi brez škofov; ampak, kakor so
oni, v jedinstvi s papežem, bistven in glaven
faktor katoliške cerkve, tako se ta faktor tudi
povsod mora nahajati, kjer gre za katoliško stvar,
in se nikjer ne sme prezirati, kjerkoli se hoče
biti in govoriti katoliški.

To je tako res, da tudi katoliški shod ni
katolišk že zato, ker na njem zborujejo možje
katoliške vere, ampak ker se zraven tega deržijo
svojih škofov. Istotako se resolucije takih shodov,
posredno ali neposredno zadevajoče cerkvene reči,
morejo imeti za katoliške le toliko, kolikor njim
ne oporekajo škofje, če prav so morda sklenjene

po ogromni večini ali celó soglasno. To treba poudarjati in pomniti zlasti dandanes, v parlamentarnih naših časih, ko le večina glasov vse odločuje, in ko se tudi v razprave rečij, tikajočih se cerkve in njenega stanja, hoče vrvati neki parlamentarizem, zahtevajoč, da ipso facto mora veljati in postati merodajno, za kar je odločilo glasovanje. Proti takim zahtevam se moramo toliko bolj zavedati, da nikakor ni mogoče imeti „katoliških“ shodov zoper škofe ali le tudi ne z mené se za škofe.

Sploh pa omenjam, da se more prav tako malo imenovati „dober“ katoličan tisti, kdor se ne zmeni za škofe in duhovnike, ampak še celó čez nje zabavlja, kakor malo se more imenovati „dober“ otrok tisti, ki se ne zmeni za svojega očeta ali mater in slabo o njih govori.

(Dalje nasl.)

Petek

v življenji Kristofa Kolumba.

V petek odjadral je Kristof Kolumb iz pristana „Palas,“ iskajoč nove zemlje.

V petek opázil je važno gibanje magnetne igle.

V petek prikazali so se tropični ptiči: znamenje suhe zemlje.

V petek zagledal je z rastlinami posejano morje: čudna prikazen na morji.

V petek, 12. oktobra 1492 našel je Ameriko.

V petek — isti dan — zasadil je križ na novem ozemlju.

V petek, 19. oktobra je pisal, da se misli poverniti v Kastilijo. To se je zgodilo ob določenem času in bil je z velikim slavljenem sprejet v Barceloni.

V petek, 16. novembra, našel je neki križ na zapuščenem otoku Marije Device.

V petek, 30. novembra, določil je zasaditi križ v Port-Said-u.

V petek, 4. januarja, o jutranji záriji, je odpotoval nazaj proti Španiji.

Isti petek proti večeru pripeljala mu je Božja previdnost nazaj ubeglega kapitana Marina Alfonza Piron-a.

V petek, 25. jan., preskerbelo ga je morje s svežo hrano.

V petek, 15. febr., rešil se je hudega viharja in zagledal Azore.

V petek, 22. febr., dobi nazaj svoje reči, ktere so mu uzeli Portugalci.

V petek, 8. marca, vsprejme ga z velikim slavljenjem njegov sovražnik, kralj portugalski.

V petek, 15. marca dospé s slavljem zopet nazaj v pristav Palas.

In koliko ljudi je, ki imajo neumne predsodke gledé tega blaženega dneva, ki mora biti nam kristjanom dražji in ljubši od vseh drugih, ker nas spominja dneva našega Odrešenja.

La Riecreazione.

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

X. Poglavlje.

O podlagi cerkvenih verskih razsodov.

10.

Sv. pismo ne more biti sam svoj tolmač. Kdor mu to prednost svoji, si mora domišljati, da ga vsi jednako razumé, da ne bo nikoli razpora zastran njegovih naukov. Ali skušenost sama svedóči drugače. Vsi ločinarji so v vsaki dobi svoje zmote opirali na veljavo sv. pisma, ker so ga prevračali in zavijali po svoji zmoti.

Quae indocti et instabiles depravant sicut et ceteras scripturas. II. Petr. 3, 16.

Omnes ex eisdem scripturis falsas atque fallaces opiniones suas conantur defendere. S. Aug.

Znan je distichon: Hic liber est, in quo quaerit sua dogmata quisque; Invenit et pariter dogmata quisque sua.

Ni čudo, da protestantje, ki si prilastujejo svobodo v tolmačenju sv. pisma, mnogotero verujejo, kar in kakor se jim zdi.

11.

Zastonj preslavljaajo naši zmoteni bratje jasnost sv. pisma. Vse jih zavračam na sloveči stavek: „To je moje Telo:“ ter prosim, naj ga razjasnijo: Ali vsak mi ga drugače razlaga. Te besede, pravi Luter, pomené:

„Ta kruh je moje telo.“ Ne, to ni njihov pomen, pravi Cvingli, temuč sledeči: „Ta kruh je znamenje mojega Tela.“ Oba se motita, zaverne Calvin: te besede se po pravem tako razlagajo: „Ta kruh, kterega bote vživali, nima vsebi mojega tela: temuč kadar ga vživite se moje meso z vami združi.“ Kako sedaj? Ako je pismo tako jasno, zakaj si tak glaven stavek vse navskriž tolmačíte? Cerkev so zavergli in zdaj po temi tavajo. „Hudobija je sama sebi lagala:“ Mentita est iniquitas sibi. Ps. 26, 17.

12.

Jasnost je dvoja. Perva je tako očívestna in svítla, da je ne more omračiti noben predsodek, nobena strast, in da se kaže vsem ljudem jednaka. Take baže je ona jasnost, ktero nam dajo naši čúti o kaki pred njimi nazoči stvari, o Ljub-

ljani, o Rimu: take baže je ona jasnost, koja se blišci iz složnega svedoštva, na prim., da je bil Tit Jeruzalem zmagal: take baže je jasnost iz številstva dokazov, n. pr., da so trije koti triogelnika jednaki dvema pravima, o čemur ni nikoli navskrižnosti.

Druga jasnost je nižje baže, se rodi iz modre preiskave, iz ktere se podá kakor učinek iz vzroka. Ali pri preiskavi se človek lahko moti, da derži, ako nima dovolj odlesk jasnostim za jasnost samo. Naši zabredli bratje morajo priznati, da pri sv. pismu ni jasnost perve baže, ker se ne morejo spraviti med sabo v glavnih rečéh: le druge baže jasnost, koja izhaja iz preiskave, je mogoča. Ali ta preiskava, kakor skušenost priča, ni zmote varna. Treba je tedaj druge luči, koja nam besede sv. pisma prav razjasnuje.

13.

Človeški um ne more biti najvišji tolmač sv. pisma, ker prerad slepari. Vsi krivoverci so se menda deržali njegovega vodstva — pa so po tisočerekrati zašli. Saj sv. pismo ni izdelek človeškega duha, da bi bilo našemu umu podložno.*)

„To govori Gospod Bog: Gorjé nespametnim prerokom, kteri za svojim Duhom hodijo in nič ne vidijo... Nečimerno vidijo in laž prerokujejo, rekoč: Gospod govori, ko jih vendar Gospod ni poslal.“**)) Ne, tukaj ne obvelja svojeglavnost. Pregreha je, božji besedi podmeriti človeško.

Kako se vzdajajo morilci?

(Po Leonu Taxilu.)

(Dalje.)

Res je, da opravičijo prej omenjene besede, uganjajo z novimi vsakoverstne burke in zbijajo šale. Rekši, da ga hočejo peljati v neko votlino, primeta ga dva moža in ga veržeta skozi s papirjem zakrit obroč na zadej ležečo žimnico. Vsesti se mora na stolec, ki je ves obit z zakrivljenimi žebli, splezati mora do verha lestvice, ki nima konca, ali pa mu pošljejo skozi život krepk električen tok s pomočjo lajdenske steklenice, z eno besedo, prostožidarji se norčujejo ž njim, kot hudomušni dijaki s kakim novincem. In to se godi pri vseh (čudnih) posvečevanjih, ki se veršé ružo za drugim, dokler ne dospé dotičnik na višje stopinje. Šale postajajo seveda čedalje manj vsakdanje, zato pa čedalje bolj strahovite. Brezbožne nauke zakrivajo se vsakoverstnimi brezmiselnimi obredi.

Framason, ki je ostal celi čas na nižjih stopinjah, spominja se samo šal, ki so jih ž njim počenjali.

*: Omnis prophetia scripturae propria interpretatione non fit. Non enim voluntate humana allata est aliquando prophetia, sed Spiritu sancto inspirati locuti sunt sancti Dei homines. II Petr. 1. 20. 21.

**): Vae prophetis insipientibus, qui sequuntur spiritum suum et nihil vident... Vident vana et divinant mendacium, dicentes: ait Dominus; cum Dominus non miserit eos. Ezech. 13. 3. 6.

Kedor pa je naposled dospel na višje stopinje, spomni se, kako so mu pri vstopu govorili o kazni za izdajo, o poslušnosti nasproti poglavarjem reda, o uporu proti vsaki cerkveni avtoriteti.

On premišlja besede, s katerimi ga je njihov (scilicet) „častiti“ poučil: „Fanatizem je nezmisel, je prekleta zmota. Svoj izvor ima v verski eksaltaciji, ki je pameti nasproti in ki vodi k najškodljivejšim delom, v menitvi Bogu dopasti. Fanatizem je moralna zmotnjava, je bolezen duhá, ki je — žali — nalezljiva.“ In dalje:

„Ako se v deželi razširi fanatizem, tedaj dobí takoj značaj in avtoriteto principa, na podlagi kterega so zdvijanci dali toliko in toliko milijonov obsojencev sežgati. Po analogiji zovejo fanatizem tudi goreče hrepenenje, spolniti svoje načerte, videti uresničene svoje nazore... Vsa nevarnost je tu v zlorabi besede, kajti brez fanatizma bi človek ne mogel stvariti nič velicega... Toda bojmo se verskega fanatizma in borimo se proti njemu!...“

„Praznoverje je vera nevednih, boječih in celó učenih, koji — ker nikoli ne razmišljajo — se ne derznejo otresti jarma navade in predsodkov.

„Večina vér obstoja le iz praznoverja, čegar vzrok je bojazen in čegar posledica — fanatizem; le-ta lahko povzdigne človeški duh, praznoverje pa ga samo poniža.“ Tako učijo framasoni.

Iz teh nazorov se da logično izvajati ta-le sklep: Zavratni umor, zveršen iz političnega fanatizma je lahko veliko, zaslužno, hvale vredno delo. Ako pa izvirajo pravosodni čini iz vere, tedaj so sad „moralčne zmotnjave.“ tedaj so „bolezen uma.“

Berž ko se kedo oglasi za sprejem v ložo, tedaj je perva skerb, iztegati ga kolikor možno naglo vsake vere, kajti ravno vera zapoveduje spoštovati in ljubiti svojega bližnjega. Taki nazori seveda ne dopadajo kertovi družbi, katera zahteva članov, kojim zamore zapovedovati karkoli, bodisi si celo kako — hudodelstvo.

In da so si svesti, da novi učenec ne bode raztrobil po celem svetu, kaj so ga v „loži“ (bolje, „laži“) učili, in da bi svet ne sprevidel ložinih lažij in obrekovanj, zato ga poučé o molčljivosti, da ta je njegova perva dolžnost. Novo sprejeti mora slovesno obljubiti in priseči, da ne bode nikdar nikoli izdal komú skrivnosti ki se mu zaupajo, sicer se zaveže, da je pripravljen, da se mu predere vrat. (Dalje nast.)

Kaj si nakopljejo sovražniki sv. Cerkve in duhovnov?

Skušnja nam poterjuje resnico, da ljudje, ki so sovražni sv. Cerkvi, ki zasramujejo njo in njeno duhovstvo, ki zaničujejo njene obrede in zapovedi, ki ji povsodi delajo pritežnosti ter ji skušajo škodovati, da postanejo taki ljudje prej ali slej nesrečni in navadno žalostno končajo. Ni potreba zgledov daleč iskati, dosti jih je blizo, kdor ima le malo spomina in oči. Zato pravi sv. Duh: „Qui diligit iniquitatem, odit animam suam.“ Kdor hudobijo ljubi, sovraži svojo dušo. (Ps. 10 6.) To ni drugače mogoče, kakor da roka Vsegamogočnega, ki vodi svojo Cerkev in jo varuje do konca sveta, hoče pokazati, kaj da imajo bogotajci in zaničevavci njegove Cerkve že tu na zemlji v svojem življenji pričakovati. V dokaz temu

navesti hočem častitim čitateljem in čitateljicam do-
godek, ki se je sicer že pred več leti zgodil, ki pa
zasluži radi svojega prežalostnega konca vso pozor-
nost in je radi tega ohranil svojo veljavo za vse čase.

Nekaj mladih ljudi sklenilo je v svoji prevzet-
nosti zasmehovati obrede sv. Cerkve, na vse možne
načine odvracati druge od obiskovanja cerkve in kar-
koli mogoče spodkopavati vpljiv in veljavo duhovnega
pastirja v dotični župniji. Njihovo pohujšljivo poče-
njanje, žali, ni ostalo brez vsacega nasledka. Z oblju-
bami časnega dobička in z drugimi sredstvi posrečilo
se jim je kmalu, spraviti mlačnih, neodločnih kristi-
janov na svojo stran in kal dobrega v njih prej ko
mogoče popolnoma zatreti. Necega večera, ko so že
precej vinjeni sedeli v gostilni, sklenili so izvršiti
strašno bogokletno dejanje. Zmislili so si različne
načerte. Jeden je predlagal to, drugi zopet kaj dru-
zega. Nazadnje pa so se zmenili da se bode prihodnjo
noč zbrala cela družba v hiši jednega sodruha. Ondi
bodejo skupaj večerjali, potem pa se bo jeden delal
bolnega in poklicali bodejo k njemu duhovna bližnje
duhovnije.

Tako se je res zgodilo. Bila je temna, merzla
jesenska noč. Dež je lil in tulila burja, tako da ni
bilo moči bivati izven hiše. Ob osmih zvečer prišli
so dotični hudobneži skupaj, so se dalj časa gostili,
potem še igrali in točno ob najstih lotili so se
strašnega početja. Dva izmed njih šla sta kljubu ger-
demu vremenu v župnijsko hišo in pozvonila. Cer-
kovnik jima je odperl in ju vprašal, kaj da želita. Tu
mu odverne jeden njiju: „Jeden naših prijateljev je
nenadoma zbolel in je izrekel serčno željo spraviti se
z Bogom. Prosimo tedaj v njegovem imenu, naj bi
berž ko mogoče prišel jeden duhovnov k njemu in
ga prevedil s svetimi Zakramenti za umirajoče.“

Cerkovnik je obljubil, takoj vzbuditi jednega gg.
duhovnov in takoj priti ž njim v zaznamnjano hišo
in v dotično stanovanje. Nato sta se oba tovariša zopet
oddalila in šla sta zopet v hišo onega, ki je bil pre-
vzél ulogo bolnika in obljubil izvršiti strašno bogo-
kletstvo. Več mladih ljudi bilo je sedaj v nekaki
zadregi. Kajti večina njih je bila vendar-le dobro
vzgojena in zato niso bila njihova serca nikakor ne
še popolnoma zakerknjena nasproti Bogú in njegovi
kerščansko-katoliški Cerkvi. Mogoče, da so ravno sedaj
še-le sprevidili velikost te pregrehe in bogokletstva,
kojega so namerjali izvršiti. Toda že je bilo prekasno
se premisliti. Okno je bilo odperto in že so se slišali
koraki po ulicah; že se je bližal duhoven s presveto
popotnico, v tem ko je šel cerkovnik naglo pred njim,
deržeč v eni roki svetilnico, v drugi pa zvonček. To-
variš, ki ju je čakal pri vežnih vratih, popeljal ju je
po stopnicah, gori v drugo nadstropje. Naglo se je
takrat vlegel mladi človek, ki se je bil v svoji nedo-
umljivi prevzetnosti odločil, delati se bolnega, na
bližnjo postelj, med tem so pa njegovi tovariši — na
videz žalostni in obupani radi njegovega revnega stanja,
obkroževali ležišče. Odpró se vrata in notri vstopi
najpervo dotični tovariš, za njim cerkovnik in napo-
sled častitljivi gospod duhoven, deržeč v svoji blago-
slovljeni roki presveto Telo Gospodovo. A v istem pre-
važnem trenutku, ko je stopil Gospod nebés in zemlje
v hišo bogoskrunčevo, zadela je tega kakor blisk kazni
in osveta božja. Ravno je služabnik Gospodov postavil
presveti Zakrament v sobi na mizo, opazili so okrog
postelje stoječi tovariši, da je ležeči prebledel, široko

in obupno odperl oči in padel nazaj na blazino. Zadel
ga je bil serčni mertvud. Več ni mogel opraviti du-
hoven svojega svetega opravila. Zločestnik stal je pred
svojim večnim sodnikom.

Janez Repič.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Divača. (Misijon.) Blagovoli, draga Danica,
sprejeti naslednje verstice. Tudi fara Divača bila je
tako srečna, da je od 10—18. septembra imela sv.
misijon, ki sta ga vodila preč. gg. lazarista: Fr. J.
superijor in Jan. M. od sv. Jožefa nad Celjem z mnogim
vspehom. Divača je ena glavnih železniških postaj
proti Terstu, kjer se steka tudi državna železnica
isterska. Komu bi bilo to neznano, ki se je vozil po
železnici proti Terstu? Torej je jasno, da mora mnogo
osebja na postaji biti, da šteje fara Divača blizo 700
duš, akoravno je vas mala, ki se pa vedno s krasnimi
novimi poslopi povekšuje in le edina podružnica sv.
Trojice v Ležečah semkaj spada.

Cerkev bila je zidana l. 1603, kuracija postala
l. 1785 in lansko leto pa župnija. Kakor je sploh pri
misijonih, je začetek malo bolj merzel in nekatere le
radovednost žene v cerkev; a gg. lazarista znala sta
privabiti mnogo poslušavcev, jih prepričati in tako
ogreti, da je bilo obhajancev v tej mali cerkvi čez
600 in da je bil čas misijona prekratek. Gotovo še
dva dneva bi bila imela zadosti dela, pa njihov čas
je bil odmerjen. Ne samo domačini, ampak tudi že-
lezničarji so pridno dohajali ter opravili večinoma
dolgo spoved, dokaz, da sv. misijon mnogo koristi.
Tako so tudi iz bližnjih krajev: Povirske, Rodiške in
Vremske fare, Lokavske in Škocjanske kaplanije mnogi
hodili poslušat pretresljive govore, ter iskat mirú svoji
duši, da, pri sklepu 15. ned. po Bink. dopoldne bilo
je ljudstva za tri Divaške cerkve, in vendar vse mirno
in spoštljivo. Gospoda misijonarja bila sta, kakor smo
s prižnice slišali, prav zadovoljna s tem misijonom,
akoravno sta došla z neko boječnostjo, ker ljudstvo
je precej merzlo, mlačno in lahkomišljeno oziroma
duhovnega življenja; pa hvala Bogu, reči se mora,
da so spoznali svojo nesrečo, ter sklep naredili, da
hočejo zanaprej bolj skerbeti za dušo. Bog daj stano-
vitnost in vstrajnost v dobrih sklepih, da bi bili Di-
vačani vsim drugim v lep spodbuden vzgled v ker-
ščanskem življenju. Hvala domačemu gosp. župniku
Ivanu Narobe-tu, da je kot skerben dušni pastir po-
klical Gospode misijonarje in mnogo za sv. misijon,
za prelepi misijonski križ iz svojega žepa radovoljno
daroval in sploh vse lepo vodil. Hvala gg. misijonar-
jema za njune prepričavne nauke, za neumorni trud
pri spovedovanju, za prijaznost in ljubeznjivost do
vsih. Bog ju blagoslovi povsod, kjerkoli bode ta hodila,
ter dobre vterjevala, terdovratne pa spreobračala. Bog
daj, da se vidimo zopet čez dve leti pri duhovnih
vajah! —

Iz Dobropolj. Farna cerkev sv. Križa na Vidmu
v Dobropoljah dobi po trudu in prizadevanji čast. go-
spoda prvega kapelana in administratorja Julija Čuka
krasen, nov, križev pot. To bode gotovo mnogo pri-
pomoglo k povzdignjenju prave pobožnosti. Vsaka po-
doba stane z okvirjem vred 100 gl. Ljubi Bog po-
verni stotero vsem blagim dobrotnikom!

**V nevarnosti pribežimo k Bogu in Svet-
nikom!** Strah pred kolero, grozovito šibo božjo, je

vtemljen tudi med Slovenci, ker nas uči preteklost, da je ona tudi po naših krajih že večkrat hudo razsajala. Slovenci pa niso le vsigdar slušali danih naredb v omejenje in zatiranje te neznane morivke, temveč so tudi vselej kot verni kristjani prosili Boga pomoči po priprošnji Svetnikov, ktere v ta namen že od nekdaj posebno časté. Gotovo je tudi ravno zato po Slovenskem precej cerkvá pozidanih onim Svetnikom v čast, katerim se še posebno priporočamo za odvernjenje kužnih bolezni. — Brez dvoma so tudi Vipavci pred kakimi 250 leti — ali po kaki obljubi, storjeni ob času kužnih bolezni, ali pa v odvernjenje istih sploh — pozidali v Podberjih pri Št. Vidu v čast ss. Kozma in Damijana, ss. Roka in Sebastijana prostorno in kaj lepo zidano podružnico, v kateri so se zbirali k službi božji, in prosili Boga odvernjenja kužnih bolezni.

Dne 29. avgusta 1885 pa je grozovita nevihta, ktera je tukajšnjemu ljudstvu še vedno v prežalostnem spominu, provzročila tolik naliv, da je ona cerkev za kake 3 čevlje bila z vodo napolnjena, zunaj pa z raznim zasipom krog in krog zasuta; vsled te nezgode je cerkev toliko terpela, da je od takrat bilo nemogoče v nji imeti službo božjo, in v tako žalostnem stanu je ta cerkev še danes. — Lastnega premoženja, s katerim bi se cerkev popravila in prenovila, ne premore; in kakor ljudstvo poprave želi, bo ono zamoglo le malo pripomoči, ker ga tarejo leto za letom slabe letine, razne tertne bolezni, katerim se je letos pridružila še nesrečna toča, ker terpi pomanjkanje in revščino.

Verni katoliški Slovenci! Sporočila od raznih strani nam zopet naznanjajo, da se nam bolj in bolj bliža kolera, strašna šiba božja. Priporočajmo se Svetnikom v njih priprošnji za odvernjenje te šibe božje! In ker je ravno tem Svetnikom v čast pozidana cerkev v Podberjih, sklenilo se je, to cerkev zdaj zopet popraviti in prenoviti vsaj toliko, da se bo zamogla v nji opravljati zopet služba božja. Teh popráv pa ne zmore sama domača farna občina, ker jo pomanjkanje tako občutno stiska in tare. Prosim toraj prav lepo tudi pomoči drugod! Pomagajte, verni Slovenci, po svoji znani dobroserčnosti, vsaj gre za čast božjo, čišenje Svetnikov! — Vsak, tudi majhen dar se bo s hvaležnostjo sprejel in vestno v ta namen porabil. Gotovo pa bodo tudi za vsacega posameznega darovalca pri Bogu prosili ss. Kozma in Damijan, ss. Rok in Sebastijan, da jih Bog obvaruje kolere in drugih kužnih bolezni, in da jim njih darove bogato poverne tu in v večnosti!

Doneske hvaležno sprejema podpisani in tudi vredništvo „Zgod. Danice.“

V Št. Vidu pri Vipavi v dan ss. Kozma in Damijana 1892.

Janez Demšar,
župnik.

Propagandino pismo na ameriške škofo.

Kardinal Ledochowski, predstojnik propagande, je ameriškim škofom poslal pismo. Naslovljeno je na kardinala Gibbonsa in se glasi sledeče:

„Velečastiti gospod!“ S pismom na vse nadškofe in škofo Združenih držav, poslanim v imenu sv. kongregacije 3. maja t. l. o prevažnem vprašanju farnih šol, ki so bile takrat vzrok resnih preprirov, Vam na-

znanjamo, da svetujejo udje sv. kongregacije, da naj nadškofje v bodočem shodu skerbno iščejo sredstev, s katerimi bi se zadostovalo verskim potrebam onih katoliških otrok, ki izven cerkvenih šol tako mnogobrojno obiskujejo državne šole. Vsi hvalijo krepostne in velemodne prelate, ki vladajo njim izročena cerkvena okrožja. Pričakujemo od njihovih razsvitljenih duhov najobilnejega sadú gledé vzgoje mladih katolikov. V tako resni zadevi, ki se tiče vsake škofije, bi pa bilo želeti, da bi se najpreje nadškofje s svojimi škofi prav natančno posvetovali. Ko so se doveršila posvetovanja škofov, se bodo pogajali nadškofje lažje, storjeni sklepi pa bodo toliko važnejši, ker so jih sklenili s sodelovanjem svojih bratov. Tako naj bi se godilo vselej, kadar imajo nadškofje ameriške ljudovlade svoje shode. Dasi taki shodi ne delajo nobenih cerkvenih postav, če vredé predlagane nasvete, bodo sklepi vendar bolj modri, ako so se prej posvetovali z onimi, katere je v Vaši deželi določil sv. Duh, da vladajo njegovo Cerkev.

Dovolite, da se kot škof z vsemi škofi Združenih držav veselim čudovite sloge, ki vlada med vsemi članovi in zagotavlja v Vaši prosti državi cerkvi obstanek in tudi olajšuje njen napredek. Prav iz serca molim k Bogu, da Vas še dolgo zdravega ohrani.

Dano v Rimu v propagandini palači 31. julija 1892.

Ledochowski, kardinal.

Razgled po svetu.

Nemško. Protestant dr. Maks Oberbreyer v Lipsiji v čverstem spisu zagovarja dopuščenje jezuitov na Nemško. Mož govori prav priljudno in v duhu resnice o tem redu, ne pa kakor marsikteri ignoranti, ki imajo polne usta „svobode,“ pa polno serce sovražstva zoper red, čegar ime jim za psovko služi, ker so se od judov tega naučili. Sram jih bodi!

Antikrist v Parizu. Pretekle dni so se framasoni v Parizu zopet hudo repenčili. Nekemu profesorju Degnaire-Grobel-u so framasoni na Francoskem še vse premeški, vse premalo tirjajo od vlade, vse premalo se po deželi razširja zoperkerščanstvo. V framasonskem shodu (konventu) je ta srakoper modroval tako: Šola ostani nobenostranska, država naj ne bode nobenemu verstvu dovolila priveržkov, verska znamnja morajo zginiti iz sodnijskih sobán, iz javnosti. Država si ne smé na svoje stroške zderževati verskih prostorov, dušnih pastirjev, služabnikov kakoršne koli vére, ne na svojih ladijah, ne na svojih licejih, ob kratkem: v šolah začeto posvetnjaštvo se mora izveršiti v vsih očitnih napravah. Terdo policijsko postavo hoče ta frajmavrar imeti zoper verski predštév in zoper konkordat (zvezo z Rimom). Pa še ni dosti: potrebna mu je postava zoper pravice verskih združenj, za poravnavo župnij in enacih zadév, da se zatre posostvo „mrtve roke.“ — Taka je svoboda, prostost, bratovstvo, ktero razširjajo framasoni, namreč popolna sužnjost! Ali se ne kaže temu podoben duh tudi že pri nas, — sedaj posebej v ropotanju zoper bivši katoliški slovenski shod po liberalnih listih in drugod!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec oktober (vinotok.)

a) Glavni namen:

Eksercicije (duhovne vaje.)

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Leta 1890 so zastopniki duhovščine papeževega rojstnega mesta Karpineta prišli k sv. Očetu Leonu XIII se zahvaliti za duhovne vaje, ki so jih dali tukaj obhajati, namreč v Karpinetu. O tisti priliki so Leon XIII odgovorili tako-le:

Mnogo že sem storil o svojem papeževanju za svoje rojstno mesto. Dal sem napraviti občne vodnjake, zidati šole, delati na novo cerkve. Toda nič od vsega tega me takó ne tolaži, kot da sem preskerbel karpinetski duhovščini tolažbo duhovnih vaj. Dolgo časa dvomil sem o načinu svojega duhovnega življenja; rabil sem mnogo duhovenjskih knjig. Toda ostal sem nezadovoljen, dokler nisem dobil v roke eksercicijske knjižice sv. Ignacija. Tedaj sem vskliknil: „To je knjiga!“ „Vže podloga sama zadostuje, spreobrniti celi svet.“

„Človek je vstvarjen, da hvali Boga, svojega Gospoda, ga časti in mu služi ter tako otmè svojo dušo; in vse drugo na poveršji zemlje je vstvarjeno zarad človeka, zato da mu pomaga doseči njegov namen, za ktereга je vstvarjen. Iz tega sledi, da se mora človek teh stvari v toliko posluževati, v kolikor so mu koristne v dosego njegovega namena, in v toliko se jih znebiti, v kolikor ga pri tem ovirajo. Zatoraj je potrebno, da postanemo popolnoma ravnodušni gledé vseh stvarjenih reči, kolikor je to namreč v močeh naše proste volje, takó da ne bodemo zdravja bolj želel nego bolezní, bogastva ne bolj nego revščino, časti ne bolj nego zasramovanja, dolgega življenja ne bolj nego kratko, in tako dalje tudi v vseh drugih stvareh, hoteči in želeči edino le ono, kar nas bolje vodi do cilja, za ktereга smo stvarjeni.“

To je podloga, načelo in temelj duhovnih vaj. Na vsak način so te besede duh in življenje, ter zadostujejo popolnoma, ako se prav ravná po njih, spreobrniti celi svet: poklicati one, ki so v daljini; priklicati one nazaj, ki so se zgubili; spraviti one naprej ki so na potu, in one ki korakajo naprej, privedi do konca.

Da pa se te besede spolnjujejo po besedah in po resnici — kajti nikakor ne zadostuje, vedeti voljo Božjo, temuč treba jo je tudi spolnjevati. Zakaj, ne oni, ki slišijo postavo, temuč oni, ki jo spolnujejo, bodo opravičeni. Duhovne vaje pa vspešno delajo na voljo človekovo. One nam kažejo škodljivost in gerdobo, hudobnost prestopljivanja božje postave, greha. Iz vzgledov grehov in grešnikov in kazni zanje in iz bistva greha samega objasnijo nam, da je za človeka zlo in škodljivo, zapustiti Boga, svojega Gospoda. Kedor se umakne s tál, na ktere ga je postavil Gospod, njegov Stvarnik, mora se zgubiti. In ker smo vsi zapustili svoje stanje, tedaj bode nasledek tacega pre-mišljevanja povernitev k Bogu po kesanji, spovedi in pokori.

Duhovne vaje kažejo nam, da je mogoče hoditi po poti, ktero smo spoznali, da vodi do Jezusa Kristusa, ki pravi sam, da je on pot do resnice in do

luči. Res, pokažejo nam te duhovne vaje lahkoto in ljubeznjivost take poti v sreči in nesreči, v miru in boju, kakor tudi konec in zmagoslavje in pa izglel življenja in terpljenja, smerti in vstajenja Jezusa Kristusa.

Sicer so to čisto znane reči, toda zavoljo tega niso nič manj blagonosne. In k temu mnogo pripomorejo ravno duhovne vaje. „Te pobožne vaje so sicer že same na sebi čudovito pripravne,“ pravi papež v slovesni buli, „duhove razsvetliti in sercé ganiti.“ Kakor namreč telovadba oživi telesno življenje in ga vterdí, da ložje premaga bolezní, ter zatré káli zlobnosti, tako so tudi duhovne vaje prav pripravne, človeka odtegniti poželjivosti in ga obrniti proti dušnemu življenju. One mu preskerbé nadvlado nad telesnimi počutki in ga napolnujejo s svetimi nagnjenji, razsvetlijo mu um z resnicami blagra in ga k le-tem naklonijo.

Stalno in resno premišljevanje resnic Gospodovih, ki ostanejo večne, njegovih besedi, ki ne bodo minile, ozir na primer in vzgled Jezusa Kristusa, ozir na nebo in na večno življenje, ozir v svoje lastno sercé, ki je s tem vedno v zvezi, so čisto primerne, priganjati človeka, da se sam ravná po resnici in po besedah Gospodovih in odstranjuje od sebe vse, kar je temu nasprotno, ter se ravná po vzgledu Odrešenikovem in na tak način premaga samega sebe in se tako vravná, da nima nikakih izvanrednih poželenj več, temuč da ga vodi samo še ozir na cilj in na konec.

To je namen duhovnih vaj, ktereга so tisočkrat in tisočkrat dosegle, notranjega človeka okrepiti in ga pustiti, da ostane celi mož, ki se ne ziblje kot otrok semtertje in se ne pusti prenašati vsakemu vetriču novih naukov, in se ne pusti vjeti s vsako zvijačo in zlobo zmote. Tako moč in tak vspeh dobile so duhovne vaje pred vsem od usmiljenja Božjega, ki jih je v današnjih slabih časih poslalo kot posebno vspešno sredstvo ter združilo z njimi posebne milosti, ki so posledica zaslug in priprošenj sv. Ignacija. Tega se je namreč Gospod posluževal, da je sporočil človeštvu te milosti. Duhovne vaje dobile so to moč tudi po zasluženji in priprošnjah nebrojnih onih duš, ktere so eksercicije rešile in posvetile, in pa blagoslovu sv. Cerkve, s katerim le-tá priporoča vselej milost Božjo svojim vernikom.

(Konec nast.)

Molitev.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presv. Sercu in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu sv. Rešnjega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Serca brezmaležne Device Marije, Tebi darujem danes vsak trenotek vse svoje namene in misli, vse čutila in želje, vsa dela in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan Leon XIII. 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za razširjanje sv. duhovnih vaj, kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostoljstva v tem mesecu in današnji dan.

O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakrat 300 dni odpustka in če se vsak dan moli, enkrat v mesecu popolen odpustek. Pij IX, 26. l. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakrat 300 dni odpustka. Pij IX 1852.)

Sv. Jožef, prijatelj najsvetejšega Serca, prosi za nas. (100 dni odpustka enkrat na dan. Pij IX 18 74.)

Sv. nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, zvel. Peter Kanizij, prosite za nas!

b) Posebni nameni.

1. **S. Remigij.** Ta in vsak dan mesca vse prošnje, ktere so že oglašene a ne še objavljene, kakor tudi vse nenadoma potrebne prošnje, Cerkev na Francoskem, Priserčna zahvala Bogu za poljske pridelke, Milostno odvernitev kočere.

2. **Roženkranska nedelja.** Duh molitve za naš čas, ki si ne ve pomoči. Višjedubovske skerbi Sv. Očeta. Oni ki najbolj potrebujejo molitve.

3. **Oba Ss. Evalda.** Severna Nemčija. Blagoslov za šolsko leto, ki se je pričelo. Katoliške dijaške zveze in društva. Hudo bolni.

4. **S. Frančišk Asiški.** Redovi tega svetnika. Cesar avstrijski. Podporniki molitvenega apostoljstva. Zaničevanje sveta in nebeško mišljenje.

5. **Zvel. Marija Frančiška od svetih 5 rán.** Pobožnost k sv. ranam. Tretji red. Bridke skerbi, kako se preživiti.

6. **S. Bruno.** Terden odpor proti dandanašnjemu neverstvu. Hudo obrekovani duhovni. Mnogo odpadnikov in zapeljanih.

7. **S. Julija.** Vodstva in učne moči višjih dekliških šol. Mir mnogim družinam. Svet v težkih razmerah in zadevah.

(Dalje nastl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka sorodovina za blago edinost med seboj.

Zahvale.

Čast in hvala Božjemu Sercu Jezusovemu in naši ljubi Gospej za uslišano prošnjo in molitev. Nežka.

Naši ljubi Gospej presv. Serca, Mariji D. na Brezjuhu na Dobrovi sem se v boleznih priporočala in pomoč dosegla, za kar naznanjam Bogu in preljubi Mariji D. preserčno zahvalo.

M. K.

Namenila sem se, naznaniti po Vaši cenjeni „Zgd. Danici“, da sem bila vselej uslišana, kadar sem se izročevala priprošnjam presvete Lurske Matere Božje. Mnogokrat sem še čula in molila, ko so otroci že spali; sploh kadar sem bila v največjih zadregah, sem molila k Lurski Materi Božji, naj me ona varuje vseh nadlog, in tu javno priznavam, da le na njeno priprošnjo sem bila rešena vsikdar iz najhujših stisk. Kat. Mlakar.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. (Pervi slovenski katoliški shod in njegovi nasprotniki.) Dopisnik iz Bosne je l. slovenski katoliški shod primerjal z blagim novorojenim detetom in obetal mu veliko sadú. Ta primera se vedno bolj poterjuje. Ko je bil Zveličar prisel na svet, je bilo vse po koncu, kar je bilo slabe volje v Jeruzalemu. Herodež od tistega trenutka ni

imel vesele ure več; le ko mu je Satan navdal nesrečno misel: nebeško Dete umoriti, je bil potolažen, kakor se bere v razodenjih častitljive Marije od Jezusa. („Staat Gottes.“ 2. Bd. str. 493.) Ta Herodež dandanes ni drugi, če ne tisto prostomišljaštvo, lažnjivi „liberalizem.“ Tudi ta nima nič več pokoja, odkar se je slovenski katoliški shod tako lepo in častitljivo doveršil. Po vsih krajih in kotih liberalizem iztika, kako bi umoril novorjeno dete, namreč zaterl sad bivšega katoliškega shoda. Kaj vse v ta namen počnó „libreževi“ hlapci! Celó v Bosni se trosijo neumne laži, n. pr., da so prevzvišeni škof vsi duhovščini poslali list, s katerim se naroča, da naj vsi nezaupnico podpišejo „Slov. Narodu.“ Ta časnik sam pa je do zadnjega z vso svojeglavnostjo terdil in povdarjal izmišljenost, da ste razposlani dve okrožnici (ali celo štiri) v tem pomenu, da naj gg. duhovni pošiljajo zaupnice premilostnemu gospodu knezu škofu. Kdo vendar bi tako modremu in ponižnemu višjemu pastirju kaj tako brezglavnega pripisoval, da bi zahtevali, naj jim zaupnice pošiljajo? Premilostni gospod knez in škof imajo brez tega pri vsem obrekovanji liberalnih sovražnikov toliko zaupnico, da jim je nespremišljeni podpihovavci pri vsem svojem hudomušnem počenjanji nikoli ne bodo spodkopali. — Ne dosto tega, so pa menda nekteri liberalni poslanci tudi še v zadnji seji deželnega zbora udrihali po knezoškofu! Ne zavidajte liberalcem spominka, ki so si ga s tem sami sebi postavili!

V tolažilo vernim Slovencem pa modri možje napovedujejo, da ravno mnogo nasprotvanje kaže, da je stvar Bogu draga in je upati prav dobrega sadú. Koliko lagoza je bilo zarad razglašenja „brezmadežnega spočetja“ in „papeževe nezmotljivosti!“ Pa kaj so s tem dosegli?

Umerl je pi sv. Lorencu preblagi g. župnik A. Hočevnar. Bog mu daj večni mir!

Blagi gosp. Andrej Gregorič, c. kr. sodnijski zdravnik v pok., je 27. t. m. nagloma umerl. Bog mu daj večni mir!

V Uršulinski cerkvi bode prihodnji četrtek, 6. t. m., opravilo bratovščine presv. Rešnjega Telesa, to, je zjutraj ob 5ih slovenska pridiga in sv. maša z blagoslovoma, ter skupno sv. obhajilo.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Dobrotnik, da bi se ga dijaki v molitvi spominjali, 5 gld. — Č. g. kapl. J. Čebašek 5 gld. — Č. g. župn. M. Tavčar 10 gld. — Star dobrotnik in prijatelj 50 gld. — Gosp. Oros. Dolenc 10 gld. — G. Ribničec 5 gld. — Dr. Honžičec 8 gl. Dr. Janžiček 1 gld. — Gosp. F. Ks. G. 10 gld. — Neimen. 1 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neim. 50 gld.
Za sv. Detinstro: Iz Ribnice po čast. g. kaplanu Zakrajšku 35 gld. — Neimen 60 gld. — Iz Poljan po č. g. kapl. J. Čebašku 31 gld. — Č. g. žup. Kropski M. Jereb 5 gld.

Za Marjanščec: V. č. g. žup. V. Majer 10 gld. — Preč. g. dek. M. Kožuh 5 gld.

Za cerkev Božjega groba: Neim. 10 gld.

Za razširjanje sv. cere: Neim. 60 gld. — Č. g. L. Rožman 1 gld. 4 kr.

Za poparcelo v Vel. Otoku: Neim. 15 gld.

Za ustanovitev stalne in večji rezidence č. oo. jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „pročizorja“ Neimenovana 5 gld.

Za misijonske potrebe: P. J. Ljensb. 1 gld. 10 kr.

Za afr. misijon: Neim. 50 gld.

Za misijone v Aziji: Neim. 50 gld.

Za misijone v Bulgariji: Neim. 50 gld.